

Johannesevangeliet 14:25—29¹

²⁵Dessa saker har jag sagt till er, medan jag är kvar hos er.

²⁶Men hjälparen, den heliga Anden, den som Fadern kommer att sända i mitt namn — denna kommer att undervisa varenda en av er, och kommer att påminna er om *allt* som jag sagt till er.

²⁷Jag lämnar kvar *sinnenro* till er. Min *sinnenro* ger jag till er. Inte såsom världen ’ger i utbyte.’ Jag ger till er. — Låt det inte blandas ihop av er! Och låt heller inte hjärtat vara modlöst!

²⁸Då ni har hört det jag sa till er: ’jag lämnar — och jag kommer till er.’

Om ni älskade *mig*, så hade ni *fröjdats åt* att jag överlämnade mig till *Fadern* — eftersom Fadern är större än jag.

²⁹Och nu har jag berättat något för er innan det har kommit att ske, för att ni ska kunna tro när det kommer att ha skett.

Det handlar inte om moral. Det handlar inte om att vi ska vara som Jesus. Det handlar inte om att vi ska vara Gud. Men är det inte så att många av oss ändå fastnar i att eftersträva just dessa saker. Jag gör det åtminstone. Jag erkänner. Jag kan vara moralpolis ibland. Särskilt mot mig själv. Jag går även runt och jämför mig ibland med Jesus, och känner mig ofta rätt kass i jämförelse. Och för att ta igen det, så försöker jag ta igen det genom att göra det som världen ger mig beröm för. Prestera bra. Göra bra ifrån mig. Få bra betyg. Och så vidare.

Men budskapet i Johannes 14 handlar inte om det. Det handlar om något helt annat. Så vad handlar då budskapet om? ...

Är det inte fantastiskt. Hur våra liv tuggar på, och vi fortsätter att leva på som vanligt. Sen är det som att dessa skrifter som vi har i Bibeln ibland bara kastar en hink med vatten över ens ansikte, o säger ”vakna”! Hur många gånger och hur mycket vi än läser — hur lång tid vi än varit kristna eller inte — hur mycket eller lite vi än tänker på såna här saker. Det slutar aldrig träffa åtminstone mig rakt in i hjärtat. Jag tror inte det är en slump. Jesus säger till dig, och till mig. ’Låt inte ditt hjärta tappa modet.’ Alltså typ ’fega inte ur’... En lite mer modern översättning...

Fegar vi ur? Är vi feiga? Tappar vi modet ibland? Jag skulle nog vilja påstå det. För det är så mänskligt som det kan bli att ibland tappa modet. Utan tvekan behövde Johannes församling höra precis dem orden från Jesus, och det behöver vi nog också höra ibland.

---

¹ Egen översättning från grekiska.

'Men vad får vi då i utbyte?' En sådan fråga, hade känts lite ironisk. För genom en mycket klyftig ordvits med ordet "att ge", som bibelöversättare verkar ha missat, vill Jesus visa på skillnaden i hur människor i världen så ofta *ger* för att få något tillbaka, medan han själv bara *ger*. Jag tror att det träffar en nerv i många av oss. Hur ofta ger vi bara för att ge? Hur ska vi ens kunna vara så goda, att vi inte har en tanke på hur något kan gynna oss själva när vi är generösa? Medvetet eller omedvetet, tror jag att många människor förväntar sig något tillbaka när de har gjort något bra. Ett litet tack åtminstone. Eller en liten klapp på axeln. Eller en bil. Kanske ett slott. Gärna i himlen. Varför inte på Guds högra sida?

Fast näe, jag tror att vi kanske oftare kan vara någonstans däremellan. Vi kanske inte riktigt skulle kräva ett slott i himlen efter att vi gjort något bra... Jesus säger ju att vi ska vara ödmjuka, liksom. Men vissa av oss kanske tar det där så långt att vi istället nästan gett upp hoppet om vår plats i himlen för att vi känner oss så värdelösa. Eller att vi tappar sikte om vad evangeliet egentligen handlar om, för att vi inte når ända fram. Det var nog lite som jag var inne på i början. Hur enkelt är det inte att börja jämföra oss själva med Jesus? Ska vi vara som Jesus? Jag tror att det är vad många kristna tänker. Även jag ibland.

Men vi ställer redan så höga krav på oss själva, och varandra. För världen ser ut så. Världen vi föds in i ställer krav ända från början. 4-åringar lär sig typ mer på förskolan idag än vad jag gjorde när jag gick i 3:an. Nu kanske jag överdrev lite i och för sig... eller så säger det något om att jag inte var så himla duktig i skolan när jag var liten... men det var någonstans ganska ok att jag inte var det. Jag kände först inte att det var så himla jobbigt. Visst, utvecklingssamtalen vart väl lite av en varningsklocka... men den stora skillnaden blev när vi började få betyg i årskurs sju. För något händer något ju med en när en blir bedömd för det en gör. Även för mig, såklart, så hände detta i skolan när vi började få betyg. Det kanske inte bara är dumt, med tanke på hur samhället faktiskt ser ut. Att vi behöver "växa upp", och börja ta livet på allvar.

Men frågan är om vi inte ibland lägger alldeles för mycket värde i hur "nyttiga" vi är... och hur mycket nytta vi gör för samhället – för 'nationen' Sverige – när det kommer till hur värdiga vi upplever oss som människor — istället för att överlämna frågan om vårt värde till Gud, och Guds rike.

Jag är ganska säker på att vi skulle erfara världen, och oss själva annorlunda, om vi gjorde detta. Att överlämna detta till Gud. Men om budskapet inte handlar om att vi ska prestera oss till himlen... vad handlar då budskapet i Johannes 14:25–29 om?

Jesus ger oss *sinnestro*, enligt skriften. Han *ger* den till oss. Den kostar inte ett skvatt. Inte en krona. Han *varnar* till och med för att vi inte ska börja tro att Gud tar betalt för den. För han vet hur det är och hur det ser ut i världen. Han har smakat på världen. Han vet hur den är. Han vet hur vi gärna gillar att konkurrera med varandra istället för att hjälpa varandra, sätta pris på saker, och att vi gärna vill ha något tillbaka efter vi gjort något bra. Han vet att det är vår mänskliga natur. I vårt kött. Men han var aldrig orolig. För han visste vad som skulle komma att ske.

Han gav mänskligheten en hjälpare, den heliga Anden, som Fadern sände i Jesu namn. En som skulle undervisa varenda en av oss, och skulle påminna oss om allt vad Jesus sagt. Han var aldrig orolig, för han visste att vi aldrig skulle vara ensamma. Även om han lämnade oss med sin yttre form, sin kropp, sitt kött och sitt blod. Så lämnade han istället något i våra inren. I våra hjärtan, där vi behöver Gud som mest, i den modlöshet som alla våra hjärtan kan drabbas av. Men samtidigt som det i våra hjärtan är som vi är mest mottagliga för Gud.

Till skillnad från att värdera våra känslor och våra hjärtan, så känns det ibland för mig som att enligt världen helst ska vara som robotar. Att vi ska stänga av hjärtat och alla känslor, för att helt och hållet vara effektiva. Alla tankar, sinnen och all energi ska gå till att göra nytta. Prestera. Och så kan vi kanske börja tänka att hjärtat gör oss svaga, eftersom våra sinnen kan rubbas av våra känslor.

Men vad säger då Jesus då till skillnad mot den här bilden av samhället? Jesus säger att han ger oss *sinnestro*. Ro i sinnet. Men *mod* i hjärtat. Detta är alltså tvärtom från vad samhället önskar och ibland förväntar sig av oss. Det där om effektivitet, och att stänga av hjärtat och vara effektiv i sina tankar... vart står det skrivet? Knappast i Johannes 14. Jesus säger att det handlar om att *vila* i våra tankar, och låta det som finns i hjärtat fylla oss med något annat. Något som ger mod. Något som ger tröst. Något som ger kärlek. Något som ger frid. Glädje. Hopp. Tillit. I Anden, gör Gud vår svaghet stark. Och det är i min och din allra djupaste och mörkaste svaghet, som Gud älskar oss allra mest.

Budskapet kanske kan sammanfattas genom att återigen höra denna vers. 14:28:

”Om ni älskade *mig*, så hade ni *fröjdats åt* att jag överlämnade mig till *Fadern* — eftersom Fadern är större än jag.”

Så här tolkar jag det: Fadern är större än Jesus — inte för att Gud är mäktig, stor och stark, alltså såsom världen ser på någon som är stor. Utan Gud är stor, för att Gud hade all denna

makt. Och bestämde sig för att bli kött och blod mitt ibland oss. För att visa och uppenbara sanningen. För att visa oss vägen till Gud — och Guds väg till oss.

För att Gud som det allra största, blev något utav det allra minsta. En enkel människa av kött och blod.

Pingsten handlar för mig inte om att Gud gick tillbaka för att sitta på ett moln och döma över oss alla. Utan om att Jesushändelsen hade konsekvenser för all tid. Att Gud valde – ville – ge sig själv för oss, och för vår skull, för att alltid vara oss nära i sin heliga Ande — i sin kraft. Detta innebär att Gud inte bara låter oss vara beroende av Gud, utan också att Gud gör sig beroende av oss. En ömsesidighet. Där Gud *ger* av sin makt till oss, för att vi ska kunna ta emot den i Guds sannings Ande — och att vi ger Gud allt, genom att vi bara blir vissa om Guds nåd i våra hjärtan, om att vi inte behöver ge tillbaka något annat än våra andetag... Tills den dagen vi inte kan ge dem längre, i vilket Gud förenar oss med sig själv i Kristus, att bära oss in i evighet. Kanske ska vi därför inte titta uppåt för att söka efter Gud, utan inåt. Kanske ska vi istället *erfara* in i våra hjärtan, för att där finna frälsningen. Kraften. Anden. För Anden är Gud. Och Gud är Anden, i Kristus.

Det handlar alltså inte om prestation. Det handlar inte om moral. Det handlar inte om att vi ska vara Jesus. Eller att vi ska vara Gud. Utan det handlar om att Gud kom nära. Genom att Gud — Jesus — blev en av oss. Att Gud genom sin Ande lever i oss här och nu. *Genom oss*. Att Jesu kraft finns i våra hjärtan. Påminner oss. Undervisar oss. Och kan ge oss ro i sinnet och i själen, när Anden i oss ges utrymme att samspela med Guds rikes förlåtande kraft.

I sin kärlek, är Gud i ditt hjärta. Oavsett hur kass du känner dig. Du *är* räddad. Lev genom, och i det. Låt nåden i ditt liv vara större än prestationen. För i Guds erfarenhet är du värd allt.

Till skillnad från världen, ger Gud sin kärlek utan att bedöma. Utan att sätta betyg. Utan att kräva. För kärleken är *förverkligad* genom Jesus Kristus, och Guds rikes framflytande pågår här och nu, i oss och genom oss. Det är genom dig och mig med Gud tillsammans, som Guds rike i tron och i Jesu Kristi trofasthet öppnar vägen för människor att blicka in i sig själva, och där finna frälsningen i sitt hjärta. Jesus fullkomnades genom att återigen bli ett i Fadern, och genom Anden i våra hjärtan vara nära oss för alltid. I våra hjärtan kommer vi så att fullkomnas i Kristus, här och nu, och för alltid. Det är i din svaghet som Gud gör dig stark. Så rikta dig in mot ditt hjärta. För däri lever kärleken. Åt detta vill Jesus att våra sinnen ska fyllas med ro, och att våra hjärtan ska fröjdas i glädje. I helig Ande.

Amen